

An de kant van de Haagse Hofvijver stond een man met een sportfiets en een foto toestel. Hij mopperde over het anti-Al-Qa'ida hek dat daar onder water werd gemoniteerd. 'Het had dichterbij Balkenendes torentje moeten zijn.' Nu konden de potentiële terroristen er op hun gemakje door. We raakten in gesprek, hij stelde zich voor als Niek, en bleek een internetkrant – voor kenners weblog – te maken over het nieuws dat hij al fietsend door Den Haag tegenkomt. Met de advertentie voor zijn eigen adres (www.hagazine.nl) op het spatbord. Een paar uur later stond het verhaal over het hofvijverhek op de site, mét foto.

Het leek me op het oog een mooie toekomst voor de journalistiek. Speurende fietsers die aangetroffen onrecht zonder omhaal aan de kaak stellen in hun eigen internetkrant. Charme kan *Hagazine* zeker niet ontzegd worden. Je klikt het aan en begint met een filmbeeld van het actuele weer op de Scheveningse Pier. Daaronder volgt het bij elkaar gefietste nieuws van Niek. Dat va-

Als het aan hem ligt, is de krant een meneer in korte broek op een sportfiets geworden. Groter contrast met vroeger kan niet. Toen ging de hoofdredacteur biljarten bij De Roode Leeuw, nadat hij zijn redactioneel commentaar plechtig had afgesloten dat eerst was doorgesproken met Drees of Romme, naar gelang de denominatie. Tegenwoordig zaagt de zelfhulpjournalist aan de regionale stoelpoot van het journalistieke prestige. Aan de politieke poot zaagt minister Donner mee, die vindt dat zijn Kamerrede eigenlijk integraal op de voorpagina had moeten staan, in plaats van 'wat een journalist ervan vindt'.

In tegenstelling tot wat mediologen en hypekundigen zeggen, zijn de media helemaal niet machtiger geworden. Politici verschuilen zich achter spindoctors. Voetballers verwaardigen zich in Portugal om vijf minuten niets te zeggen in het 'mixed area'. En het *eroste* journalisten lonen knipmessend achter deskundigen aan die vertellen hoe het verder moet met het onderwijs, met Schiphol of de Europese Commissie. Of ze worden ingebed in Bagdad. Hannah Arendt schreef al (in *De crisis in de cultuur*) dat een democratie die zich voortdurend op andermans expertise beroept zijn eigen graf graaft. Datzelfde geldt voor de pers. Hypekundigen verwarren méér media met machtiger media. In werkelijkheid is de hype een holle schreeuw die moet verbergen dat de waarheid meer en meer uit het zicht verdwijnt.

Daar volgt niet uit dat Niek's onlinekrant soelaas biedt. Internetgelovigen hebben het lang gedacht. De burger bindt zelf de strijd aan met de autoriteiten. Mooier kan toch niet? Een ding is zeker, last van journalistieke zeden heeft Niek niet. Dinsdag stapte hij eerst als bezwaarmaker-belanghebbende het Haagse stadhuis binnen, om er vervolgens vrolijk verslag van te doen op zijn eigen site. Checken doet hij niet. Feiten en commentaar scheiden, nooit van gehoord. En ja, hij is oppervlakkig. 'Dat zegt mijn

vrouw ook altijd.' Hij draagt dingen aan. Geen tijd om zich ergens in te verdiepen. Geen zin ook. Anderen moeten het maar uitzoeken.

Daar schieten we niet veel mee op, dacht ik, en belde met goeroe Francisco van Jole. Die ziet ook al geen grote toekomst gloren voor de privékrant op het net. Hoeveel aandacht krijgt zo'n weblog? Een paar honderd aanklikkers? Pas als erover wordt geschreven – in de ouderwetse krant (!) – neemt het aantal bezoeken toe. En dus de invloed. Dan over de kwaliteit. Er zijn wat oud-journalisten die geen afscheid kunnen nemen. En veel, heel veel egotrippers die het net bevuilen met hun kleine particuliere besognes, de tandpasta die op is of hun dagelijkse jogronde. Nu beginnen de vakanties en dus komt het weblognieuws de komende weken van de camping.

Zoveel aanbod, zo weinig vraag. Tot voor kort werd daar aan door menig technout de slot-som verbonden dat 'nieuws' al maar goedkoper zou worden en dat de kranten hun dooie papier wel met de vodenboer konden meegeven. Dat is de zoveelste futurologenkletsboek gebleken. Van Jole wees me op een Amerikaans experiment, te vinden op www.poynter.org/content. Een enthousiaste internetter, Steve Rubel, zette zichzelf twee weken lang op een dieet van louter weblogs. Géén officieel nieuws, geen krant, geen tv, alleen de Amerikaanse collega's van Niek. Na twee weken dorste hij naar een krant. Hij kende alle roddels, wist wel twintig complottheorieën over de vraag waarom CIA-directeur Tenet ontslag had genomen. Alleen de ouderwetse een-rechteen-averecht-verslaggeving met iets wat vagelijk in de richting ging van de controleerbare waarheid, was er niet bij. Je zou bijna gaan denken dat er zoiets als ambachtelijke journalistiek bestaat.

Gemengde berichten

door Martin Sommer

De Volkskrant, 1 juli 2004

rieert van de onduidelijke wegbelijning op het Westeinde, tot de nieuwe plek voor de Amerikaanse ambassade of de merkwaardige zwarte cirkels in het gazon van het Sweelinckplein. Geen boodschap aan de regionale krant of televisie die hun werk niet doen. 'Ik haal meer boven dan de 42 medewerkers van *TV West*', zei Niek bescheiden.

Zie ook: interniek.layout.nl